

του Αγίου Μηνά, συγκινήθηκα, όχι όμως όταν αποχαιρετούσα, αλλά όταν είπα στους Κρήτες ότι ο Θεός μου έδωσε μία ωραία Αρχιεπισκοπή και ότι οι πόρτες της θα είναι πάντα ανοικτές για όλους. Και αυτό το εννοούσα, διότι ξέρω ότι σήμερα στην Ελλάδα συνεχίζουν να υπάρχουν πολλά προβλήματα. Ό,τι μπορούμε να κάνουμε, για να βοηθήσουμε τους εμπερίστατους αδελφούς μας, θα το κάνουμε διότι αυτό θα είναι μεγάλη ευλογία. Θέλω να ανοίξω δρόμο στους ανθρώπους και κυρίως στα νέα παιδιά που θέλουν να σπουδάσουν. Ήδη μου έκαναν κάποιες επίσημες προτάσεις από την Ιατρική Σχολή, τις οποίες θα επεξεργαστώ. Η δυνατότητα να βοηθήσω και να ανοίξω την Αρχιεπισκοπή Αυστραλίας προς όλους ήταν αυτό που με συγκίνησε. Ο αποχαιρετισμός των προσώπων είναι σχετικός. Διότι σήμερα οι αποστάσεις έχουν εκμηδενιστεί. Αυτό σημαίνει ότι αποχαιρετούμε, αλλά δεν αποχωριζόμαστε. Εξάλλου, ο τόπος μου τώρα πια είναι η Αυστραλία. Όλα τα άλλα ακολουθούν.

5. Εκτός από το εκκλησιαστικό έργο υπάρχει και το κοινωνικό. Σε ποιους κυρίως τομείς πρέπει να επικεντρωθεί η Εκκλησία στην εποχή μας, στην αντιμετώπιση ποιων κοινωνικών προβλημάτων πρέπει να δώσει προτεραιότητα;

Εξ αρχής διευκρινίζω ότι η Εκκλησία δίνει βαρύτητα στο εκκλησιαστικό έργο και κατόπιν στο κοινωνικό. Δεν

θέλω να νομίζουν οι άνθρωποι ότι η Εκκλησία έχει το ρόλο της Πρόνοιας. Δεν είμαστε Πρόνοια ούτε συναγωνιζόμαστε τις κοινωνικές δομές της πολιτείας. Ο ρόλος μας είναι απολύτως διαφορετικός. Εστιάζεται στο να γνωρίσουμε στους ανθρώπους το Χριστό και να τους μάθουμε την τέχνη να κοινωνούν μαζί Του.

Ωστόσο, η Ιερά Αρχιεπισκοπή Αυστραλίας έχει μια τεράστια και σημαντική κοινωνική υποδομή με τη γνωστή Βασιλειάδα, ένα από τα πολλά σημαντικά έργα του προκατόχου μου Αρχιεπισκόπου Στυλιανού, στον οποίο είμαι ευγνώμων. Θεωρώ ότι το έργο αυτό καλύπτει πολλά κοινωνικά προβλήματα του ποιμνίου μας εκεί. Είναι αυτονόητο ότι θα συνεχίσω και θα αυξήσω όσο μπορώ αυτή τη δραστηριότητα. Αν χρειαστούν κι άλλα παρόμοια, θα γίνουν. Η Εκκλησία διακονεί τον επίγειο βίο του ανθρώπου, πάντοτε εν αναφορά προς τον αιώνιο προορισμό του.

6. Μετά από πολλούς άγονους αιώνες, είναι δυνατός, ειδικά σε μια πολυπολιτισμική κοινωνία όπως η αυστραλιανή, ένας ειλικρινής διάλογος και μεταξύ διαφορετικών θρησκειών και πεποιθήσεων αλλά και μεταξύ των διαφορετικών δογμάτων της Χριστιανοσύνης; Ποια θα ήταν η ιδανική κατάληξη ενός τέτοιου διαλόγου;

Το ότι είναι ο διάλογος δυνατός αυτό

είναι δεδομένο και αναμφισβήτητο. Υπάρχει επίσημος διάλογος, με την πρωτοβουλία και τον συντονισμό του Οικουμενικού Πατριαρχείου, με το λοιπό χριστιανικό κόσμο και τις άλλες θρησκείες. Δεν έχουμε ζημιωθεί καθόλου από αυτή την κοινωνία, που αποβλέπει από την πλευρά μας όχι στη μείωση της πίστης αλλά στην κατάθεση της αληθείας εν αγάπη και ελευθερία. Και αυτό σε καμμία περίπτωση δεν σημαίνει υποχώρηση σε θέματα πίστεως, όπως διακήρυξε σαφέστατα η Αγία και Μεγάλη Σύνοδος της Κρήτης. Η ιδανική κατάληξη του διαχριστιανικού διαλόγου θα ήταν κατά προτεραιότητα να γίνει κατανοητό πού ευρίσκεται η αλήθεια και η ορθή πίστη και οι μη Ορθόδοξοι να επιστρέψουν σε αυτήν. Όσον αφορά το διάλογο με τις άλλες θρησκείες, θεωρώ μεγάλη επιτυχία το ότι τουλάχιστον ο ένας αναγνωρίζει την ύπαρξη του άλλου και δημιουργείται μια σχέση φιλίας και αλληλοεπιστηρηγμού.

7. Από την μέχρι σήμερα εμπειρία σας, πόσο εύκολο ή δύσκολο είναι να ασκήσει κανείς διοίκηση και να διευθετήσει ανθρώπινες υποθέσεις και την ίδια στιγμή να μην αποκλίνει από τις αξίες του χριστιανισμού;

Η εκκλησιαστική διοίκηση είναι δύσκολη υπόθεση, διότι οι ιεροί Κανόνες και το Ευαγγέλιο θα πρέπει να εμπνέουν τις αποφάσεις μας, οι οποίες όμως εν τέλει θα πρέπει να έχουν σωτηριολογικό και φιλόδοξο χαρακτήρα. Ξέρω ότι ο κόσμος σήμερα είναι ψυχικά κουρασμένος και γι' αυτό δεν εντυπωσιάζεται εύκολα από βαρύγδουπες δηλώσεις και όμορφα λόγια ή από τίτλους και ιδέες που δεν ενσαρκώνουν και δεν εφαρμόζουν αυτοί που τις εξαγγέλλουν. Η δυσκολία, λοιπόν, της εκκλησιαστικής διοίκησης και, αν θέλετε, του εκκλησιαστικού ηγέτη είναι να εφαρμόζει αυτά που εξαγγέλλει και αυτά που ζητά από τους άλλους. Εδώ έγκειται και η διαφορά της εκκλησιαστικής διοίκησης από την πολιτική. Για τη σημερινή κοινωνία με τις ευαισθησίες της και τις ανάγκες της πιστεύω ότι μια καλή αρχή για τη διοίκηση θα είναι να εφαρμόσουμε τη διδασκαλία του Αποστόλου Παύλου, ο οποίος είχε μεν όλη την εξουσία να εντέλλεται, αλλά πάντοτε έλεγε: «διά την αγάπην παρακαλώ». Αυτή θα είναι μία αρχή, την οποία θα προσπαθήσω να έχω συνεχώς ενωπιόν μου.

8. Επιτρέπει η σημερινή δομή της

Ορθόδοξου Εκκλησίας να αποφευχθούν προβλήματα που δημιουργούνται από την πολύχρονη παραμονή ενός προσώπου σε θέση εξουσίας;

Ξέρετε ότι η Εκκλησία αντιμετωπίζει τα πράγματα πάντοτε με πολλή διάκριση και σοφία. Για τον μακαριστό Στυλιανό έκανε υπομονή μέχρι το τέλος, παρά το ότι το τελευταίο διάστημα η υγεία του είχε κλονιστεί και δεν του επέτρεπε να ασκεί πλήρως τα διοικητικά και λειτουργικά του καθήκοντα. Ωστόσο, αυτή η υπομονή και η κατανόηση που έδειξε η Μητέρα Εκκλησία δεν δημιούργησε προβλήματα στην Αρχιεπισκοπή και στο έργο της τοπικής Εκκλησίας εν Αυστραλία. Σε περιπτώσεις, όμως, που αρχίζει να βλάπεται μια Μητρόπολη ή μία Αρχιεπισκοπή, τότε το Πατριαρχείο έχει τρόπους να παρέμβει, για να μην επιτρέψει τη φθορά και την δημιουργία ανεπανόρθωτης ζημίας, πάντοτε με γνώμονα την οικοδομή και το πνευματικό συμφέρον του λαού του Θεού.

9. Σκοπεύετε να συνεχίσετε την έκδοση μελετών στη σειρά «Παντοδαπά της Βιοηθικής»; Πόσο σημαντική είναι η κατανόηση των ζητημάτων που δημιουργεί η εξέλιξη της επιστήμης;

Έχουν ήδη κυκλοφορήσει οι τρεις πρώτοι τόμοι και είναι σχεδόν έτοιμος και ο τέταρτος. Πιστεύω ότι η Βιοηθική είναι ένας χώρος που επιθυμεί διακαώς να ακούσει τη φωνή της Εκκλησίας. Από την άλλη, διαπιστώνω ότι η Εκκλησία και η Θεολογία έχουν ανάγκη τη φωνή της Βιοηθικής. Μπορεί να υπάρξει ένας πανέμορφος συνδυασμός. Είναι μάλλον απαραίτητο να υπάρξει. Γι' αυτό θα καταβάλω κάθε προσπάθεια, ώστε να συνεχίσουμε να έχουμε μια ορθόδοξη φωνή και γνώμη στα ζητήματα που προκύπτουν από τη σύγχρονη πρόοδο πρωτίστως της ιατρικής Βιοτεχνολογίας. Οφείλω, βέβαια, να πω και είμαι ευγνώμων γι' αυτό, ότι σε αυτήν την προσπάθεια με ενθαρρύνει και ο Πατριάρχης μας, ο οποίος είναι από τους πρώτους που συνειδητοποίησε την ανάγκη δημιουργίας Συνοδικής Επιτροπής επί θεμάτων Βιοηθικής, πριν οι άλλες Εκκλησίες το οραματιστούν. Γι' αυτό η Βιοηθική δεν θα φύγει ποτέ από την ατζέντα μου.

Σας ευχαριστώ για τις ωραίες και ενδιαφέρουσες ερωτήσεις σας.

